

OŠ Miklavž pri Ormožu
šolsko glasilo

Klopotec

Številka 15
letnik 2021

Naslovnica:

likovna dela so nastala
pri pouku likovne umetnosti

Izdala:

OŠ Miklavž pri Ormožu

Uredila in lektorirala:

Saša Horvat

Naslovnica:

Mojca Grula

Oblikovanje in tisk:

ALINEA TISK, d. o. o.

Naklada:

190 izvodov

Miklavž pri Ormožu, maj 2021

Drage učenke in učenci, spoštovani bralci!

Kljub težkim časom, ki smo jih vsi skupaj preživeli v preteklih mesecih, je pred vami 15. številka Klopotca.

Tako kot pravi klopotec v vinogradu preživi vse vremenske ujme in naznanja najlepši čas, čas trgatve, tako tudi izdaja letošnjega Klopotca odganja pandemijo in naznanja lepše čase, čase druženja, čase normalnega življenja, ki je pred nami.

Imam občutek, da ste zaradi pandemije še bolj začeli ceniti svoje bližnje, družino, prijateljstvo. Postali ste bolj zreli, odgovorni. Vaši izdelki pa pričajo, da premorete še več ustvarjalnega duha ter da pozitivno gledate na prihodnost.

In prav je tako. Usmerite pogled naprej, še bolj cenite vrednote, ki ste jih pogrešali. Vse življenje je pred vami, veselite se ga.

Vlado Hebar,
ravnatelj

Dragi bralci in bralke Klopotca!

Bližamo se koncu izjemno nenavadnega šolskega leta, v katerem smo se skoraj polovico časa šolali od doma. Kljub temu vaš ustvarjalni duh ni zamrl. Ustvarili ste čudovite zgodbe, risbe, fotografije ... Ustvarjali ste iz različnih materialov, telovadili na drugačen način, prepevali od doma, izdelovali bobne in igrali na njih mimoidočim in še marsikaj.

Toda ta ustvarjalnost se ne more meriti z ustvarjalnimi potezami, s katerimi ste tolažili druge v nesreči, iz dneva v dan postajali samostojnejši, vnašali red v kaos, v katerem ste se znašli, pripovedovali komurkoli zgodbe in še marsikaj. Če menite, da niste ustvarjalni, se motite.

Naše glasilo je dokaz, koliko ustvarjalnosti se je nabralo v mesecih dela na daljavo. Zato vas vljudno vabim, da preberete Klopotec.

Ostanite ustvarjalni še naprej.

Veliko užitkov ob branju vaših izdelkov, dragi učenci, vam želim.

Saša Horvat,
urednica Klopotca

ŠPORTNA TEKMOVANJA

V šolskem letu 2020/21 smo na žalost izvedli samo eno tekmovanje in še to je potekalo po posebnih pravilih in prilagoditvah. Velika škoda za marsikaterega športnika, ki je tako ostal prikrajšan za športni uspeh, dokazovanje, dvig samozavesti ...

V sredo, 30. 9. 2020, smo se udeležili medobčinskega krosa, ki je potekal v Ormožu. Tekmovali smo solidno. Izstopala je učenka, ki je osvojila 1. mesto. To je **Hana ZOREC** iz 6. razreda. Hana se je s tem odličnim rezultatom uvrstila na državno tekmovanje, ki je 10. 10. 2020 potekalo v Murski Soboti. Med 57 udeleženci je osvojila 24. mesto, za kar ji iskreno čestitam.

Čestitke tudi **Maši Polanec** in **Mojci Bedekovič** za doseženo 4. in 6. mesto na medobčinskem tekmovanju.

Bojan Cunk,
mentor

REZULTATI TEKMOVANJ O SLADKORNI BOLEZNI

V mesecu oktobru je bilo izpeljano šolsko tekmovanje iz znanja o sladkorni bolezni, na katerem so Eva Jurkovič, Nika Anušek, Maja Mlinarič, Mojca Bedekovič in Klara Anušek osvojile bronasta priznanja.

Maja Mlinarič, Mojca Bedekovič in Klara Anušek so se uvrstile na državno tekmovanje, kjer je Klara Anušek osvojila srebrno priznanje.

Vsem tekmovalcem čestitam, še posebej pa čestitam tekmovalkam za osvojena priznanja.

Simona Tomažič,
mentorica

ŽUŽELČJI ŽUR

Žuželke so imele žur,
kakršnega ni nikjer.
Na mizi je bila potica
in njihova kraljica.

Ko kraljica reče stop,
vsi posedejo se naokrog,
pa še mleko in še sok!
Pa kompot še za kraljico
in še eno slastno potico.

Vsi veseli in še srečni
skačejo kar vsepovsod.
Ko kraljica reče konec,
vsi skočijo nazaj v lonec.

Tako zabava končala se je in
vsi se že veselijo naslednje.

Ana Jurkovič,
5. a

... kaj kmalu so se načrti spremenili in začeli smo se

šolati od doma, a kljub temu ustvarili ogromno ...

ZGODILO SE JE

Na zimski popoldan nam je pobegnil naš psiček Caffi. Ker ni bilo zaklenjeno, si je s tačko odprl vrata. Babica in dedek sta ga videla. Povedala sta nam in skupaj smo ga klicali.

Ni ga bilo tri ure. Gledali smo skozi okno, a Caffija ni bilo.

Začelo je snežiti in znočilo se je. Prestrašila sem se, da ne bo vedel, kje je pot do doma.

Ura je bila že 21.00. morala sem iti spat. Nisem mogla spati, saj me je skrbelo za psička. Premetavala sem se in premišljevala, kje bi lahko bil. Gledala sem skozi okno, a ga nisem videla.

Drugo jutro sem v pižami šla pogledat, če se je psiček vrnil. Zagledala sem Caffija. Zelo smo bili veseli, da se je vrnil.

Nalila sem mu vodo in mu dala brikete. Z bratom Tjanom in psičkom Caffijem smo šli na sprehod. Ko smo prišli domov, smo začeli delati snežaka, a Caffi ga je podrl. Lepo smo se igrali na snegu in bili veseli, da je Caffi nazaj. Caffija imam zelo rada.

Lija Koter,
4. b

REBUS O KORONI

KAKA

ODAJA

KRONA

KAMAJVID

KAKKAKA

URA

KAKKAKA

MAJICA

SIR

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

KAKKAKA

Živa Miklin
5.6

KDO SMO MI?

Kdo sploh so junaki? So to ljudje, ki nekomu pomagajo ali tisti, ki so v fantazijskih filmih in risankah? So veliki ali majhni, stari ali mladi? Veliko vprašanj se mi porodi o tej temi. Vem, da je lahko vsak junak, tako jaz kot ti, kot vsi ostali. Torej so junaki vseh velikosti in starosti.

Junak si lahko že, če komu pomagaš, ga potolažiš, se mu opravičiš. S tem mu lahko polepšaš dan, mogoče celo pogled na življenje. V zdajšnjem času so junaki zdravstveni delavci, ki po 12 ur skrbijo za obolele v oblekah, v katerih izgledajo kot »astronavti«. Junaki so tudi vojaki, ki se borijo v vojnah, policisti, ki skrbijo za red, učitelji, ki nas učijo, in vsi ostali. Vsak je lahko junak, samo potruditi se mora.

Smo še vedno junaki zdaj, ko smo doma? Kako naj zdaj pomagamo ljudem? Zdaj smo samo zmedeni, ne vemo, kdo smo, zakaj smo. Stisnjeni smo v kot, kjer nas mogoče vsi zmerjajo ali kregajo, nas silijo v nekaj, kar nismo. Smo v puberteti, potrebujemo nekoga, ki nas razume, rabimo druženje in tiste smešne, vendar globoke pogovore. Kako naj ne bomo depresivni in ne družabni, če pa je naš najboljši prijatelj postal računalnik. Kako bomo živeli naprej, se vprašamo vsako jutro, ko se zbudimo z mislijo, kdaj bomo videli prijatelje, sošolce in sorodnike. Z vprašanjem, kdaj se bomo vrnili v šolo, zaspimo. Smo zdaj še vedno junaki?

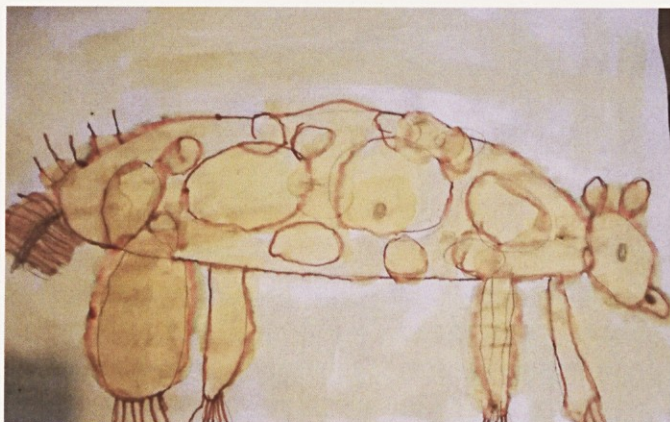
Smo generacija, ki svoja leta mladosti in najstništva preživlja doma v svoji sobi, sami s sabo in mobilnimi napravami. Do

nedolgo nazaj so nas odvrčali od mobilnih naprav, zdaj nas silijo, da jih uporabljamo in kregajo, če jih ne. Živimo v narobe svetu. Nikoli ne vemo, kdaj bo nastopil boljši dan. Vsi obljublajo in govorijo o lepših dneh, ki nikoli ne pridejo. Rečejo, čez teden dni se bodo določeni ukrepi sprostili, ko pa napoči tisti dan, jih še bolj zaostrijo. Smo prestrašeni, zmedeni in ne vemo, kaj nas čaka. Zbudimo se s strahom in tesnobo, ki je ne znamo opisati. Kako si lahko junak v sedanjem času, če ne smeš nikogar objeti, ne smeš videti nasmejanega obraza, ne smeš stopiti v bližino tebi drage osebe!

Ja, mi mladi smo junaki. Živimo v času, ki si ga nismo izbrali. Imamo želje, potrebe ... Hočemo, želimo, hrepenimo ... Do kdaj? Ne vemo. Vemo le, da smo dovolj močni in trdni, da bomo to zdržali. Ostali bodo le spomini. Grenki.

Maja Mlinarič,

9. razred

Neža Štrman, 2. b
Žan Ivančok, 2. b
Urban Plemenič, 1. b
Tjaž Škvorc, 2. b
slikanje s kavo

PRAVI JUNAKI

Kdo so pravi junaki? Mama, brat, dedek? Ali so to Spiderman, Hulk in Superman?

Pravi junaki so tisti, ki ti v življenju prižgejo luč, ko ne vidiš izhoda. Tisti, ki se ti nasmehnejo na ulici. Pravi junaki so tisti, ki najdejo moč v sebi in ti pomagajo, ne glede na ovire samo zato, ker je tako prav in ker tako mora biti.

Naša preteklost, družina in okolje, v katerem smo odraščali, nam ne skujejo osebnosti in tega, kdo smo. To naredijo naše odločitve in želje. Te nas odražajo in pokažejo, kdo smo v resnici. Na to, v kakšni družini se rodimo, nimamo vpliva, na odnos do drugih in svojo prihodnost pa imamo. Vedno so možnosti, vedno so nam na voljo rešitve, le dovolj vztrajni moramo biti.

Vendar, priznajmo si, to je v današnjem času težko. Vsepovsod ljudje, ki ti govorijo, zakaj še vedno nisi dovolj dober, na socialnih omrežjih videvamo ljudi, ki imajo »popolna« življenja in si mislimo, njim je bilo to položeno v zibelko, jaz jim nisem niti blizu. Ves čas se primerjamo in to nas potolče do dna. A zavdati se moramo, da se vse začne v nas. Mi smo sami sebi največji sovražnik in kritik. Ko smo res čisto na tleh, je edina pot, ki jo lahko uberemo, samo še navzgor. Zato moramo večkrat pasti, da se dvignemo in vrnemo močnejši, modrejši in pametnejši.

Socialna omrežja iz dneva v dan postajajo večji del naših življenj. Iz lastnih izkušenj in izkušenj prijateljev lahko iskreno pov-

em, da kljub vsej zabavi in smehu, obstajajo tudi slabe strani. Čedalje bolj se večja oglaševanje in kritiziranje človeškega videza in postave. Čim bolj raven trebuh, večji boki, čista koža in določeni barvni toni kože. Vsi bi morali dosegati nemogoče kriterije. Ta pritisk se sedaj, še posebno pri najstnikih, večja.

S tem pritiskom pa pride tudi marsikaj drugega. Pozna se pri mentalnem zdravju, predvsem pri najstnikih, vedno več je bolezni, kot so bulimija, anoreksija, depresija in anksioznost. Te številke so v zadnjih letih med mladimi močno poskočile. Tudi pritisk v šolah postaja vedno večji in vedno težje je priti do uspeha, ker so razlike bogatih in revnih na svetu tako velike.

Otroci, pravzaprav vsi, namenjamo preveč pozornosti stvarim, ki jih nimamo, in pozabimo ceniti in biti veseli za to, kar imamo.

Zunaj sneži, mrzlo je, mi pa smo pod streho na toplem. Še posebno ob praznikih, ki so tik pred vrati, lahko vidimo, koliko pravzaprav imamo. Družino, topel dom, prijatelje, večerjo in božične piškote, ki so nastali s pomočjo celotne družine, na mizi ... Zakaj nam ni to preprosto dovolj? Več kot milijarda otrok nima niti božične jelke, kaj šele daril pod njo. Nimajo toplega doma in zunaj zmrzujejo ter stradajo, medtem ko se mi svojih privilegijev niti ne zavedamo.

Zato so pravi junaki zame tisti, ki ljudem pomagajo. Tisti, ki se trudijo svet spremeniti na boljše. Tisti, ki si upajo in ne dajejo praznih obljub. Ki se postavijo na noge in dosegaajo vedno višje cilje, ob tem pa nikoli ne pozabijo misliti na druge. Ljudje, ki jim ni mar za tvoj izgled, pač pa za toplino in dobroto, ki ju oddajaš.

Takšni smo lahko vsi. Samo uvesti se moramo in dobro pogovoriti sami s sabo. Sprememba se začne v nas. Vsak posameznik ima moč spremeniti svoje in tudi življenje drugih na bolje, le najti se mora. Vse se začne v nas. Vedno.

Mojca Bedekovič,

9. razred

Rastlinska celica

LEGENDA:

1. Mitohondriji
2. Celična membrana
3. Citoplazma
4. Jedro
5. Vakuola
6. Kloroplast
7. Celična stena

Filip Koščak 6.a

PRAVI JUNAKI

Vsi ljudje bi lahko bili junaki. Nekateri mislijo, da so, v resnici pa niso. Nekateri pa se ne zavedajo, da v resnici so ...

Otroci bi rekli, da so junaki tisti, ki nastopajo v pravljicah in risankah. Odrasli bi rekli, da so junaki zdravniki, reševalci, policisti in gasilci. Saj so, ker rešujejo življenja, a ne smemo pozabiti na ostale junake ...

Junaki so tudi ljudje, ki pomagajo revnim ali brezdomcem. So ljudje, ki se iz njih ne norčujejo in so pripravljeni biti prijatelji z njimi. Vsi bi lahko bili junaki, a nekateri ljudje se sramujejo biti v bližini njih.

Revni otroci se včasih sramujejo sami sebe, svojih oblek, stvari in včasih tudi staršev. Velikokrat se njihovi vrstniki norčujejo iz njih, namesto da bi jim dajali podporo, ki jo rabijo. Taki otroci včasih postanejo zelo žalostni ali celo depresivni. Vsi vrstniki, ki se norčujejo iz revnih otrok, bi morali biti kaznovani, ker to ni prijazno in osebo, iz katere so se norčevali, so verjetno zelo prizadeli.

Revni otroci bi morali biti obravnavani kot vsi ostali. Ne bi smelo biti razlik med revnimi in bogatimi otroki. Tudi nekateri učitelji delajo razlike med njimi.

Vsekakor se tudi starši revnih otrok, nad katerimi vrstniki izvajajo psihično, morda tudi fizično nasilje, počutijo slabo in kri-

vo, da ljudje ravnajo z njihovimi otroki tako. Počutijo se krivi, da svojim otrokom ne morejo priskrbeti dragih in lepih stvari. Verjetno pa se vseeno zavedajo, da ljubezni do svojih otrok z denarjem ne morejo kupiti.

Če pa zdaj strnem ta kratek spis, je po mojem mnenju razlika med revnimi in bogatimi res prevelika in da so pravi junaki tisti, ki revnim ljudem pomagajo in jih ni sram biti v njihovi bližini.

Žana Zemljič,

8. a

Vid Borko,
6. a, recikliramo

PRAVI JUNAKI

Pravi junaki ... Pravi junaki dandanes niso tisti iz pravljic, oblečeni v pajkice in ogrinjalo ali tisti z veliko denarja, veliko hišo, razkošnim avtom. Pravih junakov pogosto ne vidimo oz. jih ne prepoznamo. To so tisti ljudje, ki radi ostanejo v ozadju.

Tisti ta pravi junaki so družine, katerih starši se prebijajo iz meseca v mesec z minimalno plačo. Ljudje, ki sami veliko nimajo, pa naj bodo to obleke, hrana ipd. in vseeno dajo nekemu, ki ima še manj. To so tisti ljudje, ki hodijo po mestu in pomagajo starki čez cesto ali pa srečajo brezdomca in mu dajo hrano. To so tisti ljudje, ki starejšim vaščanom pokosijo travo, pograbijo listje, ponudijo prevoz do zdravstvenega doma, trgovine ali pa jim kar sami gredo po hrano v trgovino.

V današnjem času, še posebej zdaj, ko več časa preživimo za računalniki in smo več na socialnih omrežjih, vidimo veliko slavnih, kako fotografirajo svoj luksuzni avto, svojo ogromno hišo oz. vilo z bazenom, in veliko ljudi si zaželi, da bi to imeli tudi oni. Vendar kaj ti pomaga vila z bazenom in luksuzni avto, če sam nisi srečen. Srečen nisi zaradi denarja in zato tudi še nisi junak.

Pravi junak si že, če sam narediš kakšno dobro delo. Prepričana sem, da vsak pozna vsaj kakšno dobro delo. Pa naj bo to le topel objem osebi, ki to potrebuje, ali pa naj bo to le dobra podporna beseda osebi, ki je v stiski.

Okrog sebe imaš zagotovo veliko teh junakov, vendar jih sam ne opaziš. Morda si tudi ti eden izmed njih, pa sam tega ne veš, ali pa te imajo drugi za pravega junaka, ker si jim v stiski pomagal.

Torej, moj zaključek o pravih junakih ni zaključek o super herojih v pajkicah in ogrinjalih ali pa o bogatih ljudeh, ki sami zase mislijo, da so junaki, ker imajo goro denarja. Pravi junak si ti, jaz, on, ona in mi vsi, ki radi priskočimo na pomoč osebi, ki to pomoč resnično potrebuje.

Ana Arnuga,

9. a

Terz Pivore
4.6

PRAVI JUNAKI

Letos je zelo čudno leto in mislim, da se tega vsi zavedamo. Živimo v čudnem času, kjer večina stvari poteka preko spleta. Otroci se šolamo od doma, nekateri odrasli delajo od doma, nekaj pa jih je še vedno na delovnih mestih.

Za začetek bi se rada dotaknila stisk, ki jih doživljajo nekateri ljudje, predvsem v teh časih. Vsi vemo, da so frizerski in podobni saloni zaprti, zraven tega pa tudi gostilne. Vsi ti delavci bi morali od države dobiti neko pomoč, saj ne izvajajo dejavnosti, od katerih živijo. So praktično brez zaslužka, zraven tega pa morajo plačevati najemnine in vse drugo, kar pride zraven takšnega dela. Ljudje se pritožujejo, saj so v stiski in brez pravočasne pomoči. Verjamem, da jim je zelo težko.

V teh časih se je vse spremenilo in pravi največji junaki so zame zdravniki, saj se žrtvujejo, da lahko pomagajo tistim, ki jim je pomoč najbolj potrebna. Zaradi epidemije zdravniki, še posebej tisti, ki delajo z okuženimi s Corona virusom, opravljajo težko delo. Takšni zdravniki delajo v opremi, v kateri jim je zelo vroče, manj so z družino in to samo zato, da lahko rešujejo naša oz. življenja drugih.

Za temi junaki se skriva še mnogo drugih, ki nam pomagajo. To so učitelji, ki posvetijo veliko časa za nas, učence, naši starši, ki nam stojijo ob strani, in tudi vsi drugi, ki nam krajšajo čas in za nas pripravljajo različne vsebine oz. posnetke in iz tega se lahko naučimo nekaj novega. Vem, da obstaja veliko

drugih pravih junakov, ampak se jih sedaj ne zavedam. Moramo pa vedeti, da zdaj, ko imamo veliko časa in ga ogromno preživimo na spletu, obstajajo nevarnosti, na katere moramo biti pozorni še posebej sedaj, ko nas je večina doma.

Verjamem, da se tudi razni influencerji trudijo za nas, da bi objavljali kar se da dobre vsebine, vendar pa se zavedam, da pa vsemu vseeno ni treba verjeti. Verjamem in predstavljam si, da na spletu ni vse tako kot v privatnem življenju. S tem mislim povedati to, da influencerji včasih kaj prikažejo v lepši luči, kot je v resnici, saj želijo, da si mi o njih mislimo vse najlepše. Vendar imajo tudi oni težave in slabe stvari in dneve, ki pa jih ne prikažejo. Vem, da so nekateri bolj, drugi pa manj iskreni. S tem pa ne mislim nič slabega, ampak stvari predstavljam, kot jih sama vidim.

Hvaležna sem vsem pravim junakom, ki nam pomagajo in upam, da o tem razmišljajo tudi drugi ljudje. Pomagajmo si med seboj, ni pomembno ali je to denarno ali le z besedami, saj če komu pomagamo, naredimo dobro delo in tudi mi se potem počutimo lepo. Sporočam: živimo v trenutku, naj nam bo mar za druge in ne mislimo samo nase ... Aja, pa ne bodimo preveč na spletu in na tej elektroniki.

Teja Gradiščaj,

9. a

Fotografski natečaj

Na fotografskem natečaju na temo ČAROBNOST BOŽIČNIH PRAZNIKOV v izvedbi Šole za hortikulturo in vizualne umetnosti Celje, sta učenki naše šole prejeli priznanje za svoji fotografiji. Čestitke obema.

Mojca Grula,
mentorica

Eva Jurkovič 9. a, Zimski pogled
bronasto priznanje

Maja Mlinarič, 9. a, Dišeče
zlato priznanje

DRUŽINA NOVAK IN TAT

Družina Novak se je z avtomobilom odpeljala v trgovino. V trgovini so videli zamaskiranega moškega, ki je imel v roki pistolo. Od trgovke je hotel denar. Mama je takoj poklicala polico. S policijskim avtom so roparja odpeljali v zapor.

Luko Mlinarič

1A

ZVEČER SAMA DOMA

Bil je miren večer.
Mlajši bratec je že spal,
jaz pa sem že velika,
saj sem stara 8 let in
lahko sem čez vikend budna
do 21.h. Naenkrat pa
slišim krik očeta. Prišla je
mama in Padel je in si zlomil
prst. Prišla je mama in rekla
da gresta k zdravniku.
Dobila sem sem kup navodil,
kaj lahko in pustila mi je svojo
telefonsko kartico, lahko pokličem na
pomoč, če bi to potrebovala.
Potem sta odšla in jaz si
sem naredila sladkorni šotor
in prinesla sem si cel kup
knjig, ki jih bere mama. Te
knjige so res dolgočasne in
sem raje šla gledat televizor,
čeprav bi morala že spati. Čas
je hitro minil in mama in oče z
gibson sta prišla domov. Kako
napako sem storila. Sedaj mi
ne bosta zaupala naslednjič.

Nika Fekonja 12.11.

Nika Fekonja,
2. a

Špela Lah,
6. a, Celica

ZGODBE OB SVETLOBI KAMINA

interni literarno-pripovedovalski natečaj

Preteklo leto sem se ogromno naučila. O osamljenosti in bolečini, o sreči in veselju. Kako lahko na pogled nasprotni občutki soobstajajo. Velikokrat sem jih čutila, včasih vse, včasih čisto nič, včasih naenkrat oboje.

Bilo je mnogo težkih trenutkov za vse. Bili so trenutki, ko smo mislili, da ne bomo preživeli. Pa nas pogledjte zdaj. Še vedno smo tu. Še vedno vztrajamo. Težko je, ampak se ne damo. Eno leto bo minilo, od kar smo ujeti med štirimi stenami, brez pravega in resničnega stika z drugimi. Pa smo – ne glede na vse – dosegli ogromno. Trudimo se in živimo naprej. Četudi dneve včasih samo preživimo, brez pravih občutkov in komaj čakamo, da bo konec, se prebijemo skozi.

In če sem se skozi vse, kar se je dogajalo, česa naučila, sem se naučila tega, da moramo ostati, da se moramo postaviti zase in da moramo to storiti glasno! Strah nas je sprejemati »slabe« odločitve, ampak v resnici bodo še tiste najmanjše imele velik vpliv na naša življenja. In tega ne moremo nadzorovati. Vsaka vaša odločitev je vplivala, da ste zdaj tukaj in to poslušate, berete. In medtem ko samo obstajate, je vsako dejanje, vsak premik pomemben. Tiste slabe odločitve so vas vodile do najlepših dni in izkušenj v življenju. To bi opazili, če bi samo prevrteli čas nazaj in se tega spomnili, zavedeli. Pa jih pustite. Pojdite naprej. Spremenili se bomo, tudi če samo stojimo pri miru. Metulji in ptice bodo s svojimi krili še vedno zamahova-

li in povzročali viharje. Zato se odločite in odločite se glasno, opazno. Zaupajte si. Zaupajte energiji okrog vas.

In če ne gre? Če ne morete več niti obstajati? Verjemite, mnogi bi opazili. Praznina, ki bi jo pustili in srca, ki bi jih zlomili ... to ne bi ostalo neopazno. Niste sami. Nikoli. Še vedno so zvezde in luna na nebu vaši prijatelji, in če so zaenkrat edini, naj vam bo to dovolj. Vse se zgodi z razlogom. Na koncu se vse srečno izide. Če se ne, še ni konec. Zato pa ostanite. Ostanite za vse tiste slabe odločitve. Ostanite za dobre. Ostanite. Povzročite nekaj viharjev!

Mojca Bedekovič,

9. a

Trenutno je moj dan dnevu enak. Nič se ne dogaja, no razen šole na daljavo. To več ne šteje. Nobenih obiskov, nobenih prijateljev, nobenega smeha. Nič. Živi dolgčas. Od naveličanosti postajam vse bolj utrujena.

Pred spanjem vedno razmišljam o preteklosti. Redko o bodočnosti, ker se mi zdi preveč neznana. Tako je bilo tudi včeraj. Postala sem zaspana, moje oči so postale težke, zaprla sem jih. Kmalu so se mi pričele prikazovati slike. Odnoslo me je v deželo sanj. Sanjala sem skoraj prepovedane sanje. Bili smo v šoli, šla sem v trgovino in dihala brez mučenja skozi masko, ni mi bilo slabo. Videla sem sorodnike, ki jih zaradi ukrepov nisem že nekaj mesecev. Objemali smo se! Sanjala sem ulice,

polne ljudi, ki so se smejali in se pogovarjali. Sanje so bile tako realne, da sem jim začela verjeti. Vživela sem se, bila sem vsepovsod, videla sem nasmeh in objeme. Nič ni bilo prepovedano. Lahko smo šli, kamor smo hoteli in o maskah in ostalem ni bilo ne duha ne sluha. Sanjalo se mi je, da smo hodili na obiske in rojstnodnevne zabave. Postala sem tesnobna, ni mi bilo prijetno, bilo me je strah, da delam kaj narobe. Hotela sem se zbuditi pa se nisem mogla. Tesnoba je ponehala, sanjala sem naprej. Bili smo v šoli, pripravljali smo se na valet, poslušali glasbo in se smejali ter plesali. Smo vendar v devetem razredu, zadnje leto skupaj in moramo se družiti. Spet mi je postalo prijetno. Spomnila sem se raznih dni dejavnosti, dela v skupinah in nasmehov. Tistih lepih, prijaznih, veselih. Oh, kako dolgo jih že nisem videla! Vse mi je bilo tako všeč! Pa naš pevski zbor. Kako lepo vemo zapeti! Razgrnili in razjasnili so se mi spomini, ki jih je toliko.

Lepe sanje je pretrgal rezek zzzzzzzzzzz. Prebudila me je budilka, ki je napovedala klic v realnost. Še vedno sem bila omamljena s sanjami, ki jih nisem hotela pozabiti. Zdelo se mi je, da je vse kot je bilo prej, pred zaprtjem in virusom.

Odšla sem v kuhinjo in po radiu slišala vsak dan ponavljajoče besede: število testov, umrlih in zaostrovanje ukrepov. Besede, ki so zarezale skozi zrak in me postavile v realnost. Pozabila sem na zajtrk. Brez besed sem se vrnila v svojo sobo. Tja, kjer sem sanjala o vsem tistem lepem ...

Maja Mlinarič,

9. a

MIŠKA KOSMATINKA

Pred davnimi časi v Mišjem mestu živel je miška po imenu Miška Kosmatinka. Živel je čisto sama, ni imela družine, prijateljev. Bila je zelo zelo revna miška. Vsak dan je hodila od hiše do hiše in spraševala, če bi ji kdo pomagal, če bi ji dal malo kruha ali pa kakšna topla oblačila. Nihče ji ni hotel pomagati, vsi so jo zavrnil.

Nekega dne je v Mišje mesto prispel kralj, kralj Miško, in miška je mislila, da je bil zelo zelo dobrega srca. Naslednji dan se je opogumila, šla h gradu, potrkala na vrata in se pogovorila s kraljem Miškom. Povedala mu je, da je zelo revna in da lepo lepo prosi, če bi ji pomagal. Kralj Miško je bil zlobnega srca in je rekel, da ji ne bo pomagal ter jo je vrgel ven iz gradu. Miška je žalostna odšla domov in zaspala. Naslednji dan je hodila spet od hiše do hiše je prosila vse druge miške, če bi ji katera pomagala. A spet ni hotel nihče pomagati. Kralj Miško je imel tega dovolj. Bil je zelo jezen na miško in je rekel služabnikom, naj mu jo pripeljejo.

Potem ji je povedal, da jo bo izgnal iz tega mesta. Miška je morala spakirati in oditi. Potem je hodila in hodila po teh gozdovih in naenkrat zagledala velikansko hišico in pristopila k njej. Potrkala je na vrata, vrata so bila zaklenjena in nihče ni prišel ven. Potem je splezala na okensko polico in tam zagledala tri velikanske mačke in se je zelo prestrašila. Hotela je zbežati in ko je slišala, kaj naklepajo, je kar ostala na okenski polici. Slišala je, da so mačke našle Mišjo vas in da jo bodo tega

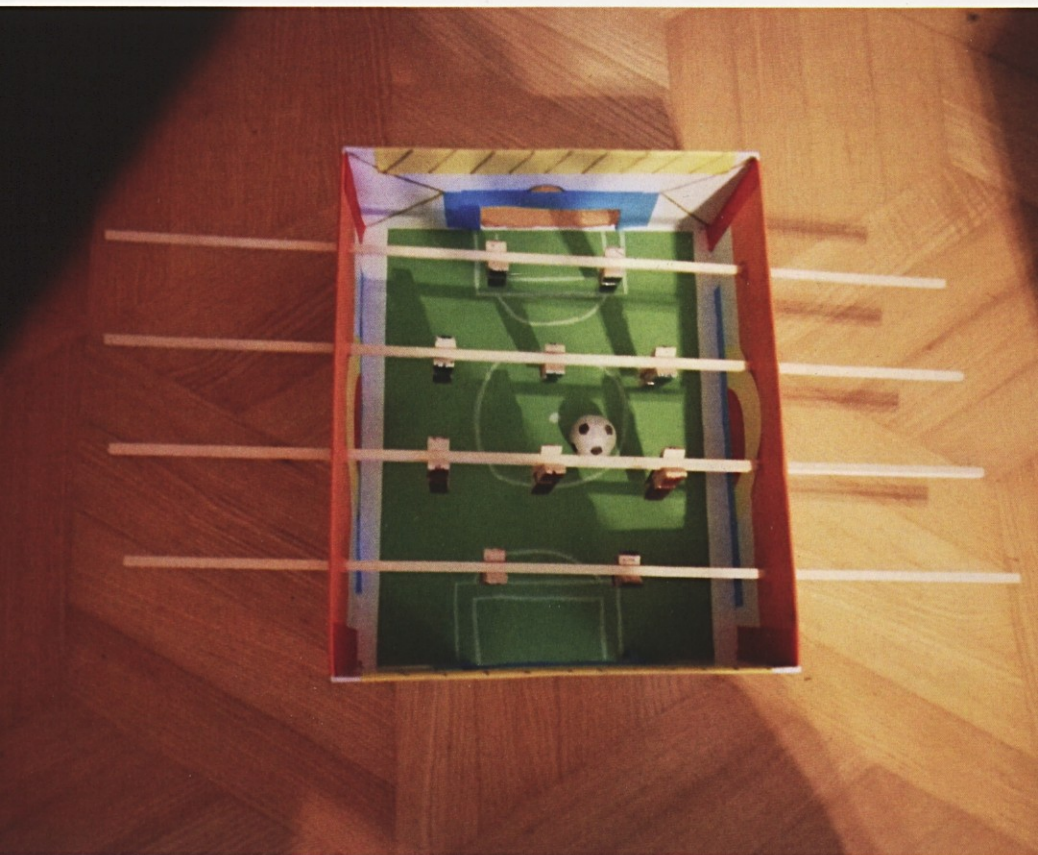
dne med parado napadle in pojedle miške. Miška se je zelo prestrašila, da bodo mačke pojedle njene prijatelje.

Takoj je stekla nazaj v mesto. Ko je zagledala kralja, mu je takoj vse povedala. Kralj ji ni verjel, da jih bodo mačke napadle in ji je rekel, da naj gre takoj iz tega mesta, saj so jo izgnali. Miška je odšla, potem se je že začela parada. Še enkrat je pogledala prečudovito mesto in videla je, da so mačke začela napadati mesto.

Takoj je zbežala tja in spravila vse na varno. Kralju Mišku je rešila življenje ter premagala tri zlobne mačke. Potem so se ji vsi zahvalili, kralj Miško ji je dal hišo, lepe obleke in veliko denarja. Čez en mesec je postala zaščitnica Mišjega mesta bila je zelo srečna in zelo vesela.

Ela Trstenjak,

5. a

Jan Šiško,
6. a, Namizni nogomet

SPOŠTUJ PRIJATELJE

Za devetimi gorami in devetimi vodami so živeli štirje prijatelji. Aljaž, Matic, Oskar in Oliver. Vsak dan, ko so končali z nalogo, so se igrali na igrišču.

Nekega dne pa je imel Oskar slab dan in se ni hotel igrati. Prijatelji so to sprejeli. Popoldan je šel Oliver k njemu domov in ga vprašal, kaj je narobe. Oskar je nekaj časa ostal tiho nato pa je Oliverja nagnal ven in mu rekel, da nobenega od prijateljev noče več videti. Prijatelje je to zelo razočaralo.

Drugi dan so spet prišli na igrišče. Za razliko od prejšnjega dne se je igri pridružil tudi Oskar. Ko je deček prišel do njih in jih vprašal, če se lahko z njimi igra, so ga zavrnili in mu rekli, da se zaradi besed, ki jih je izrekel prejšnjega dne, z njim ne bodo več igrali. Oskar je odšel domov in celo noč razmišljal. Ko ga je zjutraj prebudilo kikirikanje petelina, se je oblekel in čakal popoldan. Ko je končno bil čas za igre s prijatelji, je stekel na igrišče in prijatelje prosil za odpuščanje.

Prijatelji so Oskarju težko odpustili, vendar je šlo. Zato vedno spoštuj vse ljudi na svetu.

Eva Kirič,

5. a

SAMOROG S POSEBNIMI MOČMI IN DRUGIM TALENTOM

Živel je prav poseben samorog, ki je imel zelo posebne moči. Nadzoroval je vse rastline.

To je zelo rad počel, a še raje je imel glasbo. Njegova mama mu je vedno govorila, da mora delati tisto, kar ga veseli. Ko je izvedela za njegov hobi, mu je rekla, da naj nadaljuje, kar ga veseli. Naj pa ne pozabi, da ima zelo pomembne moči za deželo samorogov. To je bilo res, vendar je glasbo imel raje kot svoje moči. Ko je to povedal še vsem ostalim, so bili zelo presenečeni. Vsi so mu govorili, da ne more pustiti svojih moči in delati nekaj drugega. Niso se več želeli igrati z njim. On pa se je nekega dne opogumil in jim povedal, da ni nič narobe, če ga veseli še kaj drugega. »Svoje moči bom še vedno uporabljal, v prostem času pa se bom ukvarjal z glasbo.« Tudi njim je predlagal, da imajo v prostem času svoj hobi. Vsi njegovi prijatelji so si izbrali svoj hobi, to povedali svojim staršem, starši so to povedali svojim prijateljem in tako naprej. Kmalu je cela dežela samorogov imela svoj hobi.

Vsi so delali, kar so morali, v prostem času pa so počeli, kar jih je veselilo. Vsi so se zabavali, med prostim časom pa jim ni bilo dolgčas.

Ana Jurkovič,

5. a

... po več kot štirih mesecih smo se vrnili v šolske klopi,

še vedno polni idej in ustvarjalnega duha ...

Ker virus prišel je,
Ostali smo doma,
Roke umivali kolikor se da.
Otroci šolo na daljavo smo imeli.
Na računalniku ves dan smo preživali.
Ampak zdaj smo nazaj. Šola pripravi se na direndaj.

Žiga Kocjan,
5. b

PINGO IN TJAŽ

Nekoč je živel pingvin po imenu Pingo. Pingo je imel prijatelja medveda, po imenu Tjaž. Pingo in Tjaž sta skupaj hodila v šolo. Ko sta prišla v šolo, sta iz torbe vzela šolske potrebščine. Pri likovni umetnosti so risali metulja.

Ko je Pingo prišel domov, je legel na posteljo in zaspal. Ko se je zbudil, je videl, da zunaj sneži.

Odšel je ven in naredil snežaka. Poklical je Tjaža in šla sta smučat. V gozdu sta videla, da so drevesa brez listov. Tam sta si tudi izdelala šotor iz vej. Ostala sta tako dolgo, da se je na nebu prikazala luna. Nato sta odšla domov.

Čez nekaj mesecev je prišla pomlad. Pingo in Tjaž sta za mami-ci nabrala tulipane.

Ko je bil pust, sta se Pingo in Tjaž oblekla v pustne kostume. Na karnevalu sta na tleh našla pravi biser. Ta biser sta si shranila in bila sta srečna. Za vedno sta ostala prava prijatelja.

Ajda Strele in Laura Bratuša,

3. b

S. Townsend, Skrivni dnevnik

Jadrana Krta

literarno poustvarjanje

8. marec

Dragi dnevnik!

Zjutraj sem se zbudil ob 6. uri, ker sem moral iti v šolo. Ko sem se zbudil, sem se pogledal v ogledalo in na čelu sem imel velikanski mozolj. Nisem vedel, kaj naj naredim, saj me bo Mia v šoli videla. Mami sem zaklical, da danes in jutri ne grem v šolo, ker grem k zdravniku.

9. marec

Dragi dnevnik!

Zjutraj sem se zbudil in oblekel ter šel k zdravniku. Tam sem čakal pol ure, saj je še nekdo bil na vrsti pred mano. Mimo je prišla Mia. Odrevenel sem in se skril za kapuco. Nato je odšla. Končno sem bil na vrsti. Zdravnik mi je rekel, da je to od masne hrane.

10. marec

Dragi dnevnik!

Danes sem se zbudi in odšel v šolo. Spremenili so sedežni red. Jaz sem sedel zraven Mie. Prejšnji teden smo pisali prever-

janje slovenščine. Rešil sem z odliko, Mia pa je dobila štirico. Vprašala me je, če jo lahko jutri učim. Ko sem z avtobusom prišel domov, sem šel spat, ker moram biti jutri spočit.

11. marec

Dragi dnevnik!

Danes sva po pouku z Mio šla k meni domov. Mama nama je dala piškote in mleko, nato sva šla v mojo sobo delat slovenščine. Delala sva do šestih. Jutri bomo spet pisali preverjanje. Posločila sva se in šel sem spat, ker je jutri nov dan.

12. marec

Dragi dnevnik!

Danes zjutraj sem se zbudil in šel v šolo pogumno, ker je petek. Prvo uro smo imeli slovenščino. Oba z Mio sva pisala z odliko in zahvalila se mi je za pomoč. V trebuhu me je nekaj črvičilo. Ta dan mi je najboljši.

Neja Kolarič,

7. a

ponedeljek, 8. marec

Dragi dnevnik,
danes zjutraj, ko sem se zbudila, sem bila zelo vznemirjena, saj imamo končno šport. Po dveh dolgih urah matematike je končno nastopila športna vzgoja. Na žalost smo igrali nogomet, sredi igre sem padla in Franček mi je moral pomagati do garderobe. Čez 5 minut me je že mama odpeljala iz šole k zdravniku. Zdravnik mi je povedal, da imam zvit levi gleženj in polomljeno desno roko. Na srečo sem levičarka.

torek, 9. marec

Dragi dnevnik,
danes zjutraj, ko sem se peljala z avtobusom v šolo, me je bilo zelo sram, saj imam na roki »gips«. Ko smo prispeli v šolo, se mi je kamen odvalil od srca, saj nisem več sedela sama in vesela sem bila, da me nihče ne gleda. Pouk je potekal normalno, le da sem morala imeti polomljeno roko dano na nekaj mehkega. Ko sem se peljala nazaj domov, je bila ista zgodba kot zjutraj. Ko sem prispela domov, sem naredila nalogo in šla spat.

sreda, 10. marec

Dragi dnevnik,
danes je bil v šoli dan dejavnosti, in sicer športni dan. Zaradi poškodb sem raje ostala doma, ker v šoli ne bi mogla nič delati.

četrtek, 11. marec

Dragi dnevnik,
danes me je v šolo peljala mama, saj me je na avtobusu preveč sram. Pouk je potekal normalno, a ko je nastopila 4. ura, je v razred vstopila nova učenka. Sedla je zraven mene in nato sva se začeli pogovarjati. Čutila sem, da sva se zelo dobro ujeli in že sva postali odlični prijateljici. Ko je mama prišla po mene v šolo, sem ji vse povedala. Nato sem doma naredila nalogo in šla spat.

petek, 12. marec

Dragi dnevnik,
danes sem v šolo šla z avtobusom, saj je naša nova sošolka čakala na isti postaji, kjer tudi mene pobere avtobus. Na avtobusu sva skupaj sedeli in klepetali. V šoli pa je bilo vse isto, le ko smo imeli šport, sem morala sedeti. Ko sem šla domov, sem na avtobusu spet sedela z novo sošolko. Hvala bogu je vikend in z novo sošolko sva se zmenili, da se srečava pri meni doma. Komaj čakam.

Anže Miklin,
7. a

Bralne urice v 1. razredu

Bralne urice v 2. razredu

KORONA NI ŠALA

Korona ni šala, to nam je pokazala.
Med nami živi in nam dihati ne pusti.

A mi se je ne bojimo,
z umivanjem rok, maskami in razdaljo jo podimo.

Korona, radi bi ti sporočili,
da te bomo prepodili.

Brez tebe smo lepše živeli,
si vsak dan peli
in se včasih objeli.

Vse to vzela si nam ti,
zato sporočamo ti,
da nadležna si in
te več nočemo mi.

učenci 3. b

MOJI MUCI

Doma imam dve muci. Ime jima je Piko in Mica. Stari sta dve leti. Piko je belo-črne barve, Mica pa je sive barve. Zelo rada se igrata zunaj na travi. Zelo rada tudi plezata po drevesu in si brusita kremplje. Moji muci spita v kurilnici. Zelo rada jesta mačje brikete in pijeta vodo.

Neža Štrman,
2. b

LETOŠNJE ŠOLSKO LETO SI BOM ZAPOMNIL ...

Prvo šolsko leto si bom zapomnil, ker smo se v telovadnici slikali z okvirjem. Z učiteljico iz drugega razreda smo poiskali mali ključ, da smo odklenili ena vrata. V telovadnico je prišel še ravnatelj in je našim mamicam nekaj povedal.

Tjan Kosi, 1. a

Najbolj mi je ostalo v spominu, da je bila moja zgodbica Medo kuha tretja na natečaju.

Jakob Žalar, 2. a

V šoli smo se igrali. Rad hodim v šolo, ker imam super prijatelje – Tjana, Žiga in Gabriela.

Alex Štimec, 1. a

Najbolj sem si zapomnila Cankarjevo tekmovanje, kjer smo morali prebrati Anico in grozoviteže ter o tem napisati zgodbo.

Naja Vaupotič, 2. a

Najbolj mi je bilo všeč, da smo v šolo prinesli sanke in se po bližnjem bregu sankali.

Gabriel Plohl, 1. a

Najbolj si bom to šolsko leto zapomnil po tem, da smo imeli celi čas v podaljšanem bivanju učiteljico Mojco. Pa všeč mi je, da imam v razredu zelo dobre prijatelje in da smo ostali v isti učilnici kot lansko leto.

Aljaž Viher, 2. a

Meni je bilo najbolj všeč, ko smo bili v »veliki šoli«, da sem se lahko učil. Všeč mi je tudi moja učiteljica Maja.

Luka Mlinarič, 1. a

Všeč mi je, ker je moja učiteljica Lidija zelo prijazna. Pa še zmaga sem na šolskem natečaju, na kar sem ponosna. Vesela sem, da sem dobra pri slovenščini.

Nika Fekonja, 2. a

Najbolj všeč mi je, da imam v razredu dobre prijatelje.

Žan Černezel, 2. a

Prvič sem dobil domačo nalogo, ki jo rad delam. Rad sem pri pouku, saj se polno vsega naučim. Vsi sošolci so moji prijatelji.

Nino Bratuša, 1. a

Letos mi je bila najbolj všeč matematika. Rada tudi pišem s pisanimi črkami.

Tija Mikložič, 2. a

Najbolj mi je bila všeč angleščina in šport. Pri angleščini smo se učili o pošastih. Ni mi bilo všeč, da smo bili toliko časa doma.

Nik Kolarič, 2. a

Letošnje leto si bom zapomnil po knjigah, saj jih že sam berem.

Nejc Lašič Zadravec, 2. a

Letos mi je bilo najbolj všeč, da mi je učiteljica Lidija vedno pomagala. Všeč mi je tudi, da se lahko igram s prijatelji. Ko sem delala sama doma, mi je dostikrat pomagala mami.

Miša Miholič, 2. a

Colana
to